

μούμενοι τὸν φοβερὸν καὶ ἄτιμον ἀνταγωνισμὸν διὰ δυστυχῶς πάθη ποταπὰ συνεδούλισαν μεταξύ δύο ἰδρυμάτων, ἄνωθεν τῶν ὁποίων ἡ ἀρετὴ μόνον καὶ ἡ ἀθωότης ἔδει νὰ περυγίζωσι, νομίζομεν ὅτι κακῶς ποιοῦντα ὅργανά τινα τοῦ τύπου ἠθέλησαν νὰ ἀποθαρρύνωσι τὴν σωτήριον ἰδέαν τοῦ κυρίου Ζάππα ὅπως μεταβιβάσῃ τὴν ἔδραν τοῦ ἐν λόγῳ Παρθενάγωγείου ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Κέρκυραν. Τοῦτο μόνον εὐχαριστεῖ ἡμᾶς, ὅτι ἐν τοῖς κυβερνητικοῖς κύκλοις ἡ ἰδέα αὕτη θραπεύεται πολὺ, ἐλπίζομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ὅτι ἡ φιλοπατρία τοῦ κυρίου Ζάππα, νικῶσα κατὰ τῶν ραδιούργων καὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν καὶ τῶν δημοσίων τρεφομένων, θέλει πραγματοποιήσῃ τὴν καλλίστην ἰδέαν του, ἀφ' ἧς πολλὰ καλὰ θέλουσι πηγᾶσι καὶ περὶ ἧς ἐν ἐκτάσει ἄλλοτε θέλομεν γράψαι.

Κατὰ τὴν γενομένην σήμερον ΚΑ' κλήρωσιν τοῦ δανείου τῶν 60,000,000 ἐξήχθησαν οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοί :

92,456	φράγκα	70,000
177,668	»	10,000
140,919	»	2,500
71,968	»	2,500
157,348	»	1,000
167,637	»	1,000
146,340	»	1,000
97,968	»	1,000
109,426	»	1,000

Ὁ δὲ πρῶτος λαγὼς λέγεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Τὴν 15 ὑπερμεσοῦντος οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Παλαιοπαναγιά τοῦ δήμου Θεσπιῶν αὐτάδελφοι Ἀθανάσιος καὶ Ἐπαμεινών-

δας Λ. Χρήστου, ἐρίσαντες πρὸς ἀλλήλους ἐνεκα οἰκογενειακῶν διαφορῶν, ἤλθον εἰς συμπλοκὴν, καθ' ἣν ἐτραυματίσεν ὁ πρῶτος τὸν δεύτερον καιρίως κατὰ τὴν κεφαλὴν διὰ σκληροῦ τινος ὅργανου, ἐνεκα δὲ τοῦ κατενεχθέντος τραύματος ἀπέβιωσε μετὰ δύο ἡμέρας. Ὁ δράστης ἐγένετο ἄφαντος.

Ἐν Ἀγκυστρίῳ τῆς Αἰγίνης τὴν 15 ὑπερμεσοῦντος οἱ Ἰω. Β. Δογοθέτης καὶ Β. Ι. Δογοθέτης ἐτραυματίσαν ἐπικινδύνως τὸν Γεώργιον Παπᾶ Ἰωάννου Δογοθέτην.

Κατέπεσε σήμερον, ὥρα 11 π. μ., ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀβραμιώτου οἰκίας τοῦ Ν. Ἀναγνωστοπούλου καὶ κατεπλάκωσε διάφορα πράγματα τοῦ ἐν αὐτῇ ἐνοικοῦντος Ἀθ. Δολιανίτου.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Β' ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ

Ἔχει μυθιστορικὴν πλοκὴν ἡ σήμερον ἐνώπιον τοῦ Στρατοδικείου ἐπιδικάζομένη δίκη, διαστιζομένη ἀπὸ φόνους καὶ ληστείας καὶ ἀποκοπὰς κεφαλῶν καὶ ψευδεῖς ἐκθέσεις καὶ ψευδορκίας καὶ δολοφονίας ληστῶν καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔμπορεῖ νὰ ἐλκύσῃ τὴν περιέργειαν ἐνὸς ἀέργου καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην ἐνὸς περιέργου.

Δικάζονται εἰς ἀνθυπολοχαγὸς Μυρούλης τὸ ὄνομα καὶ δέκα ἐξ στρατιῶται ἐπὶ διαφόροις ἐγκλήμασι κατηγορούμενοι.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἥτις κατώρθωσε νὰ προσελκύσῃ τόσον

29

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

29

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 594)

Καὶ ἐξημέμενος, χειρονομῶν, εἶχεν ἀρπάσει τὸν κύριον Δερβλάυ ἀπὸ τὸν βραχίονα, διὰ νὰ ᾔται βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τοῦ φύγῃ.

Ἄλλ' ὁ Φίλιππος καμμίαν ἐπιθυμίαν δὲν εἶχε νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν φλύαρον οἰκειότητα τοῦ βαρῶνου. Ἐξ ἐναντίας, ὅθι αὐτὸν, εὐτυχῆς διότι εὑρεν ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ ὅπου ἦτο τόσῳ στενοχωρημένος, τόσῳ ἀπροσδόκητον σύμμαχον. Καὶ ὁ βαρῶνος ἐπροχώρει, καταμαγευμένος, δμιλῶν περὶ ἀφθονίας καὶ

ὀνομάζων ἤδη τὸν Φίλιππον : ἀγαπητέ μου κύριε, πράγμα ὅπερ βέβαια δὲν θὰ ἔκανε δι' ἄλλον οὔτε μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν διαρκῶν σχέσεων. Ἄλλ' ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἡ κοινὴ ἐνασχόλησίς των τοὺς εἶχε συνδέσει, ὥς δύο γραμμασσῶνους, οἱ ὅποιοι ἀντήλλαξαν μυστηριωδῶς σχήματα, σφίγγοντες τὴν χεὶρά των.

— Καὶ ἔργάζεστε σεῖς τὸ μέταλλο ; Πόσον ἐνδιαφέρουσα θὰ εἶναι ἡ ἐξαγωγή σας ! ἔλεγεν ὁ βαρῶνος. Πρέπει νὰ καταιγῶ αὐριο τὸ πρῶτ' ὅτὸ Πόντ' Ἀβέσν, γιὰ νὰ μοῦ δείξετε τὰ ἐργαστήριά σας. Ἔχετε πολλοὺς ἐργάτας ;

— Δύο χιλιάδες.

— Εἶναι θαυμάσια ! Καὶ πόσα φουρνέλλα ;

— Δέκα τὰ ὅποια εἶναι ἀναμμένα καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Θὰ ὀδῆτε τὸ σφυρὶ μου. Ζυγίζει σαράντα χιλιάδες χιλιόγραμμα καὶ ἐργάζεται μετ' ὅσην ἀκρίβειαν, ὥστε ἔμπορεῖτε νὰ τὸ καταιβάστε ἐπάνω σ' ἓνα αὐγὸ καὶ νὰ τὸ ἐγγίσῃ χωρὶς νὰ τὸ σπάσῃ.

— Ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο ἔμπορεῖτε νὰ συναγωνισθῆτε καὶ μ' αὐτὸν τὸν Κρεζό ;

— Λαμπρὰ, καὶ ἡμεῖς κάμνομεν ἐν μικρῷ ὅ,τι αὐτὸς κάμνει εἰς μεγάλας ἀναλογίας.

— Ἀγαπητέ μου κύριε, εἶναι μεγάλη μου εὐτυχία ἡ συνάντησίς σας, εἶπεν χαρούμενος ὁ βαρῶνος. . . Ἦθελα νὰ φύγω ὅτὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος μετὰ τὴν βαρῶνην, διὰ νὰ πᾶμε ὅτὴν Ἑλβετίαν, ἀλλὰ τώρα ὅτὸ διάβολο καὶ τὸ τα-

κόσμον εἰς τὰς συνήθως ἐρήμους αἰθούσας τοῦ Στρατοδικείου, ἔχει ἐν ὀλίγοις ὡς ἐξῆς.

Ὁ λήσταρχος Τσῆμας μετὰ τῆς παλλακίδος του Εὐαγγελιάς, καὶ τοῦ πρό τινων ἡμερῶν προσελθόντος παρ' αὐτῷ ληστοῦ Ἀντων. Σβάρνα εἶχον ἀποφασίσει νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς ἓνα ἀχυρῶνα ἄνωθεν τοῦ χωρίου Κερασίδες, πλησίον τῆς Καλαμπάκας, φοβούμενοι τὴν καταδίωξιν τῶν τουρ-κικῶν ἀποσπασμάτων.

Ἀφοῦ ὁ ἀρχιληστής ἀπεκοιμήθη μετὰ τῆς Εὐαγγελιάς, ὁ συλληστής του Σβάρνας πέραν τοῦ τουφέκι του καὶ πυροβολῶν κατ' αὐτοῦ, ἐνῷ ἐκοιμάτο, τὸν φονεῖ. Ἡ Εὐαγγελιά σηκώ-νεται εἰς τὸν κρότον καὶ εὐλογεῖ τὸν φονέα ληστήν, ὅστις τὴν ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ ἀκουσίου ἐραστοῦ τῆς.

Ὁ Σβάρνας, ἀφοῦ ἀπεγύμνωσε τὸν Τζίμαν, τοῦ κόπτει τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χώνει εἰς μερικὰ παληράχυρα τὰ ὁποῖα εὐ-ρίσκοντο ἐν τῇ καλύβῃ, συνοδεύει μέχρι τοῦ χωρίου τῆς τὴν Εὐαγγελιά, ἀναχωρῶν ἄλλοῦ, ἵνα ἐνεργήσῃ καὶ τοῦ δοθῇ ἀμνηστία ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν κυβέρνησιν διότι ἐφόνευσε λη-στήν.

Ὁ διοικητὴς ὅμως τοῦ πλησιοχώρου στρατιωτικοῦ σταθ-δοῦ ἀνθυπολοχαγὸς Μιρούλης μαυθαίνει τὸν φόνον τοῦ Τζήμα, διανοεῖται νὰ τὸν οἰκαιοποιηθῇ καὶ γράφει πρὸς τὸ ἀρχηγεῖον ἐκθέσεις ἐν αἷς ἐξιστορεῖτο ὅτι ἐν συμπλοκῇ καὶ ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος ἐφονεύθη ὁ ἀρχιληστής.

Τὸ ἀρχηγεῖον διαβιβάζει ἐκθέσεις πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, ἐ-ξαιρουσας τὴν ἀνδρίαν τῶν ἀξιωματικῶν καὶ προκαλούσας ἀμειβὰς καὶ σταυρούς.

Ἀλλὰ αἱ τοῦ ληστοῦ διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀμνηστίαν του ἐνέργειαι ἀνησύχουν φυσικὰ τὸν Μιρούλην, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἐκλείψῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ν' ἀποκαλύψῃ ὅλον τὸν εὐφυᾶ μῦθον καὶ τοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ τὸν φονεύσῃ.

Τοῦ γράφει λοιπὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν

χωρὶς νὰ φοβηθῇ τίποτε· ἐκεῖνος βαυκαλιζόμενος ἀπὸ ἐλπί-δας ἀμνηστίας καὶ ἐλευθερίου βίον προσέρχεται, ὅτε τὸν συλ-λαμβάνει καὶ σκοπῶν δῆθεν νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὴν Καλαμ-πάκαν, διατάσσει τοὺς στρατιώτας νὰ τὸν φονεύσωσι καθ' ὁ-δὸν, ἀπαλαττόμενος οὕτω τοῦ Ἐπιάλτου τῶν φιλοδόξων ὁ-νείρων του, περιλαμβανόντων ἐλόχρυστα γαλόνια καὶ ὁ-λοκαίνουργα ἑκατοστάρικα καὶ πολύχρωμα παράσημα καὶ δόξαν καὶ ὄνομα . . .

Ὁ Σβάρνας φονεύεται, ἀλλὰ ἀναπηδᾷ εἰς τὸ μέσον, ὡς διάβολος, ἡ παλλακὶς Εὐαγγελιά, ὠραία χωρική, 25 περί-που ἐτῶν κοκκινομάγουλη, μὲ γιουρνέττικα καὶ φλωρία καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ διηγούμενὴ τὸ τί συνέβη στέλλει τὸν ἀξιο-ματικὸν καὶ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τῶν ἐδωλίων τοῦ θεάτρου τῶν ὄνειροπολήσεων εἰς τὰ ἐδώλια τοῦ Στρατοδικείου.

Ἀναπλιώτης.

ΠΡΟΞΕΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Βερολῖνον, 14 Ὀκτωβρίου.

Πρὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα μηνῶν δὲν ἔχομεν ἐνταῦθα πρό-ξενον, τοῦ νῦν τοιούτου κ. Σοβερνχάιμ παθόντος τὰς φρένας καὶ εἰς φρενοκομεῖόν τι (maison de santé) εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βερολίνου εὐρισκομένου. Ἡ ἔλλειψις προξένου ἐν τῇ πρω-τευούσῃ τοῦ γερμανικοῦ βασιλείου καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀ-ξιοπρέπειαν προσβάλλει καὶ μεγίστην βλάβην εἰς τὰ συμφέ-ροντα τῶν ἐνταῦθα ἀποκατεστημένων Ἑλλήνων προξενεῖ, ἀ-πόντος μάλιστα ἤδη ὄντος πρὸ μηνὸς καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ προξενείου κ. Γεωργαντοπούλου. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις καλ-λίτερον τὴν βλάβην, ἣν ὑφιστάμεθα, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω, μίαν τῶν πολλῶν δυσαρέστων σκηνῶν, αἵτινες καθ' ἑκάστην λαμ-βάνουσι χώραν, καὶ εἰς ἣν ἡμῖν αὐτόπτης μάρτυς. Προχθές Ἑλλήν τις ἔχων ἀνάγκην νὰ ἐπικυρώσῃ συμβόλαιόν τι παρὰ

ξέδι καὶ ὅλα . . . Μένω, καταλαμβάνετε; Θὰ κάμωμε πει-ράματα. Ἐχετε ἐργαστήριον; Ναί! Εἴσθε χημικός; Λαμ-πρά! Εἴσθε ἓνας ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους ἀνθρώπους, τοὺς ὁ-ποίους συνήντησα ἴσθην ζωῇ μου.

Καὶ λαμβάνων τὸν Φίλιππον ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὁ βαρῶ-νος ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐπὶ τοῦ ἀνδρόνου.

— Τί ἔχει ὁ σύζυγός μου; εἶπεν ἡ βαρὼνη πλησιάζουσα μετὰ τῆς Κλαίρης.

— Ἐχει, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη, ἀπήντησεν εὐθύμως ὁ Ὀκτάβιος, ὅτι ἐκαθάρσε ἴσθ' ἄλλογο ποῦ ἀγαπᾷ καὶ πῆρε καὶ τὸν κύριον Δερβιάδ' ἐπάνω.

— Καλὲ αὐτοὶ θὰ πάνε μακριὰ, ἂν δὲν σταματήσουμε τὸ βαρῶνο.

— Καὶ γιατί νὰ τὸν σταματήσουμε; εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Μήπως εὐρίσκετε κακὴν αὐτὴν τὴν συναδεφύτητα τοῦ κυ-ρίου Δερβιάδ' καὶ τοῦ Πρεφόν; Ὁ σύζυγός σας, φίλη μου, ἀ-πόγονος ἀνδρείων, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις δέκα αἰῶνων πολει-κοῦ μεγαλείου. Ὁ κύριος Δερβιάδ' υἱὸς βιομηχάνου παριστᾷ ἓνα καὶ μόνον αἶψα, ἄλλα αἶψα, ὅστις παρήγαγε τὸν ἀτ-μὸν, τὸ γκαῆ καὶ τὸν ἡλεκτρισμόν. Καὶ σὰς ὁμολογῶ, ὅτι ἐγὼ ἐκ μέρους μου θαυμάζω πολὺ τὴν αἰφνιδίαν ἔνωσην αὐ-τῶν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες συνεννοῦν ἐν τῇ οἰκειότητι, ἥτις ἀνεπτύχθη ἐκ τῆς ἀμοιβαίας των ὑπολήψεως, τὴν δόξαν τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν πρόδον τοῦ παρόντος.

— Ὀκτάβιε, φαίνεσθε ὅτι εἴσθε δικηγόρος; μιλεῖτε πολὺ

καλὰ. Ἀλλὰ γιὰ τὸ παιδί τοῦ πατέρα σας, ἀφῆστέ με νὰ σᾶς πῶ, ὅτι σὰς ἔβρισκω ἴλιγο δημοκράτη!

— Ἐ! ἐξαδέλφη, ὑπέλαβεν ὁ νέος γελῶν, ἡ δημοκρατία μᾶς κατεκυρίευσεν. Ἀς προσπαθῶμεν νὰ ἰδρῶμεν ἀριστο-κρατίαν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δημοκρατίᾳ. Διὰ νὰ τὸ κατορθώ-σουμε, θὰ λάβωμεν ὡς σημεῖον τὴν μετριότητα, καὶ ὑπε-ράνω αὐτῆς θὰ θέσωμεν ὅ,τι ἔχει ἀξίαν. Καὶ οὕτω πως θὰ ἰδρῶμεν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος, τὴν μόννην, ἡ ὁ-ποία εἶναι ἀξία νὰ διαδεχθῇ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς γεννή-σεως. Ἀλλως ἐνεργούντες τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ κάνουμε ἄλλο τι, ἀπὸ τοῦ νὰ μιμηθῶμεν τοὺς προγόνους μας.

Φαντάζεσθε ὅτι οἱ ἰδρυταὶ τῶν οἰκογενειῶν μας ἐγεννήθη-σαν εὐγενεῖς; Ἡ ἀνδρεία των τοὺς ὕψωσε ὑπεράνω τῶν ἄλ-λων ἀνθρώπων. Ὁ πρῶτος Πρεφόν ὠνομάζετο ἀπλούστατα Γκωσέ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἐμπόδισε ἀπὸ τοῦ νὰ ᾔναι ἐπιαινδυνὸς εἰς τοὺς ἐχθροὺς, διότι λέγουν ὅτι ἦτο ἀληθινὸς στρατιώτης. Ἐξευγενισθεὶς ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ πλουτήσας ἀπὸ τὰ λάφυρα, ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ κτήματός του, ἐπιστρέ-φον ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην. Καὶ εἴσθε βαρὼνη ἀπὸ τὴν ἀν-δρείαν τοῦ λοχαγοῦ Γκωσέ, φίλη μου. Διατί λοιπὸν σήμε-ρα ν' ἀρνηθῶμεν εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀξίζουν, ὅσον καὶ ὁ πρόγονός σας τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὑψωθῶσι; Ἀλλοτε ἔλε-γαν: Τιμὴ εἰς τοὺς γενναίους· τώρα ἂς λέμε: Θέσις διὰ τοὺς εὐφυστέρους.

— Ὡραὶ αὖ ἰδέαι καὶ πολὺ καλὰ ἐκπεφρασμέναι, καὶ πα-

τοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου, ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐζήτησε τὸ προξενεῖον καὶ δὲν τὸ εὗρισκε, ὡς μὴ ὑπάρχον, μετέβη εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ ἐκεῖ ἔμαθε παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου μας, ὅτι ἡ ὑπόθεσις του δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ, καθόσον ὁ μὲν πρόξενος εὗρσκεται εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὁ γραμματεὺς τοῦ προξενείου ἀπουσιάζει καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος δὲν ἔχει τοιαύτην δικαιοδοσίαν!!!! Ἐννοεῖ τις πολὺ καλῶς τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ Ἑλλήνος ὑπηκόου, ζημιωθέντος ἕνεκα τούτου, πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν. Τὰ τοιαῦτα ἐπαυλαμβάνονται καθ' ἑκάστην καὶ πολλοὶ Ἕλληνες ἐν ἀπελπισίᾳ εὕρισκόμενοι, ὡς μὴ δυνάμενοι ἐλλείψει προξένου, νὰ τελειώσωσι τὰς ὑποθέσεις των, τίποτε ἀπίθανον νὰ μεταβάλλωσιν ὑπηκοότητα.

Τοῦ ὑπουργείου πληροφορηθέντος πάντα ταῦτα, ὡς ἔμαθον, καὶ σκοποῦντος νὰ προβῇ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ νῦν προξένου, ἡ οἰκογένεια Σοβερνχάιμ θεωροῦσα τὴν θέσιν ταύτην τιμάρειόν της, προσπαθεῖ διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων της, ἢ νὰ μὴ παυθῇ ὁ νῦν τοιοῦτος, ἢ ἐν ᾗ περιπτώσει παυθῇ νὰ διορισθῇ ἀντ' αὐτοῦ ὁ γαμβρός του, ἄνθρωπος μηδεμίαν ἐνταῦθα χαίρων ὑπόληψιν καὶ ἐκτὸς τούτου εἰς ὅχι εὐάρεστον οἰκονομικὴν θέσιν διατελῶν, νὰ μὴ εἰσακουσθῇ δὲ ἡ πρεσβεία, καὶ διορισθῇ ὁ παρ' αὐτῆς ὑποδειχθεὶς κ. Ἀδ, ὅστις διὰ μὲν τῆς κοινωνικῆς θέσεως, ἣν κατέχει καὶ τοῦ πλούτου του θὰ δυνήθῃ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, διὰ δὲ τῶν σχέσεων του πλείστας ὅσας εὐκολία τοῖς ἐνταῦθα Ἑλλήσι θὰ παρέξῃ.

Ἐκρίνα καλὸν νὰ γράψω τὰ ὀλίγα ταῦτα διὰ νὰ μὴ περὶπῇ τὸ ἐνταῦθα ἑλληνικὸν προξενεῖον ἀπὸ τῆς Σκύλλας εἰς τὴν Χάρυδιν, εἶμαι δὲ πεπεισμένος, ὅτι ὁ ἀξιώσιμος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Κοντόσταυλος, ὅστις διακρίνεται ἐπὶ εὐθύτητι καὶ ἱκανότητι θὰ πράξῃ, ὅτι ἡ συνειδήσις καὶ τὸ καθήκον του τῷ ὑπαγορεύει καὶ δὲν θὰ ἐπιρρεασθῇ ἀπὸ τινὰ ὄντα, φαύλους καὶ κακοῦθεις σκοποὺς ἔχοντα.

Περαιῶν τὴν ἐπιστολήν μου σὰς ἀναγγέλλω τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν τῶν ἀρραβῶνων τοῦ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένου μας ἀξιολόγου νέου κ. Μιχαὴλ Δουρούτη μετὰ τῆς ἐκ Ρουμανίας χαριτοβρύτου καὶ πολυφέρνου δεσποινίδος Ξάνθου. Οἱ ἀρραβῶνες ἐγένοντο ἐν Βιέννῃ, ὅπου πρὸ δύο ἡμερῶν ἀπουσιάζει ἐπ' ἀδείᾳ ὁ κύριος Δουρούτης, ἐπιστρέφων σήμερον εἰς τὴν θέσιν του.

MITZOS

Σ. Σ. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὰ ἀνωτέρω περὶ προξένου ὀρθὰ καὶ δίκαια θέλουσιν εἰσακουσθῇ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν.

ΑΝΘΗ, ΚΥΜΑΤΑ, ΑΣΤΡΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 17 8βρίου.

Αἱ περὶ πριμαρολίων καὶ σταφίδος συζητήσεις ἐκόπησαν πρὸ πολλοῦ, καὶ οἱ οἶνοι συνεκομίσθησαν. Αἱ Πάτραι ἀδιαφοροῦσι περὶ Τρικουπῆ καὶ Κυβερνήσεως, καὶ ζητοῦσιν ἀνάπαυσιν, ἀπαυδῆσασαι ἐκ τῶν θερινῶν καμάτων. Ποῦ καὶ ποῦ οἱ ἀγαθοὶ κτηματῖαι συνομιλοῦσι περὶ πολιτικῶν καὶ σπανίως ἀκούει τις συντόμους περὶ τούτων διαλόγους.—Θὰ τὸν ρίξουν τὸν Τρικουπῆ!...—Ἀααα.—Καὶ ἔπειτα;—Ὁ Καλαμογδάρτης λέγει ὅχι.—Δὲν ἤξεύρω τί ἰδέαν ἔχει ὁ Ρηγόπουλος...

Πλήθος ἄπειρον φουστανελλοφόρων τὸ πλείστον συνωθεῖτο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γεωργίου τὴν μεσημβρίαν τῆς χθὲς Κυριακῆς. Μορφοῦνται εἰς ὀμίλους, διαιρεῖται εἰς ζεύγη, ἀπέρχεται, ἐπιστρέφει, ὠθεῖται, σχηματίζει ὀμίλους τρανοῦς, ἐντὸς τῶν ὁποίων διακρίνεται τὸ δίκην φουγάρου ὕψηλόν καπέλλο τοῦ κ. Φακῆ, τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀναγνώστου ἐφημερίδων

ρακαλῶ τὴν κυρίαν βαρίωνν νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἐὰν κηρύττωμαι ἐναντίον της, εἶπε εὐηχὸς τις φωνὴ ὀπισθεν στήλης τινος.

Καὶ ὁ Μπασελῖνος κατακόκκινος, μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χέρι, μὲ τὸ χαρτοφυλάκιόν του γεμάτο χαρτιά ὑπὸ μάλης, ἐφάνη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ αὐδῆρου.

— Ἄ! ἐγκαίρως ἔρρεσθε Μπασελῖνε, ἐφώναξεν εὐθύμως ἡ βκρώνη. Ἄ! νὰ σας καὶ σεῖς, εἰσθε ὅλοι δημοκράται. Γιὰ σὰς, ἔγινε ἡ Ἐπανástasis. Ἀλλὰ φανήκατε ἔξαφνα, ὅσων διάβολος βγαίνων ἀπὸ καμνιά καταπακτή!... Ἀπὸ ποῦ ἤρθατε;

— Ἦρθα ἀπὸ τὸ περιβόλι, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Βαρεύννην, καὶ ἔφερα τὴν ἄμαξά μου ὅστὴ μικρὴ πόρτα.... Ἀλλὰ παρντόν...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν κ. Μπωλιέ, ἡ ὁποία ἐπλησίαζε μὲ τὴν Σουσάνα.

— Κυρία μαρκησία, τὰ σέβη μου... Δεσποινὶς Σουσάνα, σὰς προσκυνῶ... Ἄ! σήμερα κάνει φοβερὴ ζέστη... Εἶχα σκοπὸ νᾶρθω ἐδῶ μαζῇ μὲ τὸν κ. Δερβλάυ... Ἀλλ' ἔνα συμβόλαιον τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑπογραφῇ μ' ἐμπόδισε... Ἐνα συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον μ' ἐλύπησε πολὺ, κυρία μαρκησία. Ἐπωλήθη ἡ Βαρεύννη.

— Ἦσαν ἐπὶ τέλους οἱ Ἐστρελ ἀγοραστήν; ἠρώτησεν ὁ μαρκησίας.

— Μάλιστα, ἤσαν, ἀνεστένανξεν ὁ Μπασελῖνος, καὶ ὁ ὁ

ποῖος ἐπλήρωσε καλά. Ἀλλὰ ἡγάπα ἐξαιρετικῶς αὐτὸ τὸ κτῆμα. Καὶ ἐδῶσεν ἐν τρίτον πλέον τοῦ ὅσον ἔμπορεύσαν νὰ τὸ πουλήσουν, ἔστω καὶ εἰς τεμάχια. Εἶνε πλούσιος βιομήχανος τῶν Παρισίων. Μοῦ εἶπε μάλιστα ὅτι ἔχει τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζῃ τὴν οἰκογένειαν τῆς κ. μαρκησίας. Καὶ αὐτὸς πιστεύω εἶνε ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε ν' ἀγοράσῃ ἐδῶ κοντὰ κτῆμα.

— Καὶ ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ αὐτοῦ τοῦ κυρίου τὸ ὄνομα; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μὲ ἀδιαφορίαν.

— Ὀνομάζεται κ. Μουλινέ, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ Μπασελῖνος βέβαια δὲν εἶχεν οὐδὲ ἰδέαν τῆς ἐντυπώσεως ἣν παρήγαγεν τὸ ὄνομα αὐτό. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ ἐσηκώθη ἀποτόμως ἐν ᾗ ἡ βαρίωνν, κτυπῶσα τὰς χεῖρας, ἀνεφώνει: Ὁ πατέρας τῆς Ἀθηναίδος!

— Πράγματι ὁ κ. Μουλινέ εἶχε μαζῇ του μίαν νέαν, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε Ἀθηναίδα, προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος. Ἡ ἔπαυλις ἠγοράσθη δι' αὐτήν, διὰ νὰ τὸ πάρῃ προῖκα. Εἶχε τριάντα χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα κατ' ἔτος καὶ ἔμπορῶσε ν' αὐξήθουν ἀκόμη αἱ ἐκμισθώσεις του.

— Ἐχει πολλὰ εἰσοδήματα!... νὰ οἱ γείτονές σας, ὑπέλαβεν ἡ βαρίωνν. Καὶ ὁ κ. Μουλινέ θὰ παίξῃ τὸν πυργοδεσπότη. Ὁ καυμμένος, πῶς τὸν λυπᾶμαι, τοῦ περιβολάρη του θὰ μοιάξῃ.

ἐν τοῖς καφφενείοις, ἢ γέροντά τινα αὐτόκλητον καπετάνιο με ρίνα ἐξ ἡμισείας ἐρυθρὰν ὑπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἐξ ἡμισείας μελανὴν ἐκ τοῦ ταμβάκου, διηγουμένον περὶ τὸ σεφέρι πράγματα!...

Αἰφνης ἐκ τινος ἐξώστου ἀκούεται ἡ φωνὴ «Ἀγαπητοί μου Συμπολίται» καὶ θεᾶται ἡ κλασικὴ μορφή τοῦ κ. Ρηγοπούλου, ἀκτινοβολοῦσα καὶ σοβαρά. Γνωρίζετε τὴν σκελετώδη μορφήν του καὶ τὸ ρητορικόν του ὕφος. Σὰς πέμπω, ὀλίγους μαργαρίτας ἐκ τοῦ λόγου του. «Πέρυσιν ὅτε ἦλθον, ἦτο ἄνοιξις... τὰ ἄνθη ἔλαμπον τότε... καὶ ἡ ἀηδὼν ἔψαλλε εἰς τὰ δάση τῶν βουνῶν... ἡ ἄνοιξις εἶνε ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐγείρεται καὶ ῥεμβάζει... ἤδη... εἶνε φθινόπωρον καὶ πλησιάζει ὁ χειμὼν (βεβαίως τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν ἠρύσθη ἐκ τοῦ θερμομέτρου τοῦ ἐγκεφάλου του, ὡς θὰ ἴδητε ἐν τοῖς ἐξῆς) Ὁ λόγος του εἶναι ὡς εἰπεῖν, σχόλια παραπομπῆς εἰς διαφόρους ἄλλους λόγους του, οἵτινες πάλιν ἀναφέρονται εἰς ἄλλους, ἄλλους ἀναπολύντας, ἀπαγγελλθέντας ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητός του καὶ ἐντεῦθεν! Λόγους, οὓς ἡ πατριωτικὴ του πρόνοια συνεσώρευσεν ἐπὶ τραπέζης ἐν τῷ ἐξώστῳ, πλησίον δροσιστικῶν τινῶν σομᾶδων καὶ βυσινάδων.

Ἰδοῦ: «Εἰς τὸν ἐν τῇ βουλῇ περυσινὸν λόγον μου ἐπὶ τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων εἶπα τὰ ἐξῆς... (καὶ ὁ ἀνὴρ λαμβάνει φύλλον χάρτου καὶ ἀναγινώσκει) «ἐνθυμεῖσθε κύριοι ὅτι εἰς προηγούμενον λόγον μου κατὰ τὰ 1865 εἶπα τὰ ἐξῆς, καὶ τοῖς ἀνέγνωσα ταῦτα (λαμβάνει ἕτερον φύλλον χάρτου, τὸ ὅποιον ἔσχε τὴν ἰδιότητα ν' ἀφαρπάσῃ τὴν προσοχὴν ὁλοκληροῦ τοῦ ἀκροατηρίου, ὅπερ ἅπα δῆσαν ἐκ τῶν ἀδιακόπων παραπομπῶν καὶ παρενθέσεων, νομίζει ὅτι ὁ ῥήτωρ ἐφείσθη ἐπὶ τέλους τῶν ποδῶν του, φθάσας εἰς τὸ κύριον θέμα του). Πλάνη! διότι ἐνταῦθα ἀντὶ τῶν λέξεων οἶστος, σιγαρόχαρτον, καπνὸς κλπ. ἀκούονται Φουάτ-πασσάς, Πύλη, Ἀγγλία, Ἀμερικὴ, κλπ. κλπ. Ἐνταῦθα, ἀνακεφαλαίωσας τί

ὑπὲρ τῆς πατρίδος μετὰ τῶν ἐξόχων φιλελλήνων εἰργάσθη ἀπὸ τὸ 1840 καὶ ἐντεῦθεν, μέμφεται τοῦ Κουμουνδούρου, ὡς δόντος ἀνάνδρον λύσιν εἰς τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα, τοῦ Γράμβηλ, τοῦ Τρικουπῆ, τῆς Τουρκίας, τῶν συμβουλευτῶν τῆς, καὶ δὲν ὀκνεῖ νὰ καταδείξῃ ὁ παγκόσμιος ἀνὴρ τὰ ὀργανικὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πολιτικὰ σφάλματα πασῶν τῶν νομοθεσιῶν καὶ πάντων τῶν κρατῶν τῆς ὑψηλίου! Ὁ δημοκράτης κρύπτεται ὀπισθεν τῆς βροχῆς τῶν «ἐγὼ μὲν, ἐγὼ δέ, ἐγὼ ὅμως καὶ ὁ κοινοβουλευτικὸς ἀντιπρόσωπος θέτει ἀσπίδα τοῦ τὰ σφάλματα τῶν συναδέλφων του, ἐπαινεῖ ἑαυτὸν, ἑαυτὸν, ἑαυτὸν! Ἀξίαν μνείας κρίνω καὶ τὴν προφητείαν του περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος: «μὴ νομίζεται ὅτι θὰ ἔχομεν ἐπὶ πολὺ πατρίδα· θὰ καταστραφῇ», κλπ. κλπ.

Νὰ καὶ μία δικαία ἐκτίμησις περὶ τοῦ λόγου τους τοῦ πρώην ὑπαστυνόμου Γαλανοπούλου τοῦ πάνυ ἀπερχόμενος οὗτος ἐρωτᾶται ἀφ' ἐτέρου «τί λέει; — ὦ ἀδερφέ! περὶ ἀεράτων καὶ ὑδάτων κοπαναίει!» ἀπαντᾷ ἐκείνος.

Ὁ ῥήτωρ, ἀφίπων τὴν Εὐρώπην ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐξετάσεως τῶν μεταλλωρυχείων τῆς Ἀμερικῆς, ὅτε φωνὴ τῆς «Γιὰ τὰ κρασὰ» τὸν ἀνεγαίτισεν — «Νὰ μὴ δηλώσετε κανεῖς κρασὰ», ἀπαντᾷ ὁ ῥήτωρ, καὶ ὁ λαὸς εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς συμβουλῆς ταύτης, ἀφίνει καὶ ῥήτορα καὶ πλατεῖαν, ψιθυρίζων «μεγάλος ἀνθρώπος, ἀτρόμητος πατριώτης.»

Ἡμεῖς ὅμως κρίνοντας τὸν λόγον του, καὶ παραβάλλοντες ὅσα εἶπε πρὸς ὅσα ὑπεσχέθη καὶ ὥφειλε νὰ εἶπῃ, στυχαίρομεν τῷ κ. Τρικουπῇ, ὅτι τοιοῦτους ἔχων ἐχθροὺς οὐ δεῖται φίλων.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ ΕΚ ΤΑΝΤΑΣ

Βλέπων ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐπιγραφὴν δικαίως θὰ ἐξεφώ-

— Εἶναι, λέγουν, πολὺ πλούσιος! ἠρώτησεν ὁ Μπασελίνος.

— Φοβερά πλούσιος, ἀπήντησεν ἡ βαρὼννη, γελοῖα πλούσιος.

Τὰ βλέπεις λοιπόν, Ὁκτάβιε! νὰ ποῦ μᾶς φέρουν αἱ θεωρίαι σου. Νὰ τὴν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος. Ὁ κ. Μουλινὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους τῆς. Οἱ Ἑστρέλ, οἱ ὅποιοι ἔδωκαν εἰς τὴν Γαλλίαν δέκα στρατηγούς, δύο ναυάρχους, ἓνα ἀρχιστράτηγον καὶ ἀπείρους ὑπουργούς, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων ὅσῃς Βερσάλλιε καὶ τὸ ὄνομά των εἰς ὅλας τὰς μεγάλας σελίδας τῆς ἱστορίας μας, ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὸ φρούριόν των, ἀπὸ ἓνα φαμπρικαδῶρο σοκολάτας, ὁ ὅποιος δὲν ὠφέλησε τὴν πατρίδα του οὔτε εἰς ἓνα λεπτό καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μόνο ὅσῃς ἀγγελλίαι, ποῦ κολλάει ὅσους δρόμους φαίνεται. Νὰ ἡ δημοκρατία σας! ἀγαπητέ μου. Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἓνα ἔθνος, ὅπου γίνονται αὐταὶ αἱ αἰσχροτήτες... Εἶναι χαμένο ἔθνος!

— Ἡσυχάστε, βαρὼννη, εἶπεν ὁ Ὁκτάβιος, καὶ ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ, διότι οἱ Ἑστρέλ ἔχασαν τὸ φρούριόν των, ἀλλὰ τί θέλετε νὰ κάμουμε; Νὰ πάρουμε τὰ χρήματα τοῦ κυρίου Μουλινὲ καὶ νὰ τὰ δώσουμε ὅσους φίλους μας; Πολὺ δίκαιον θὰ ἦτο, ἔ;

— Ὡ ἀφῆστέ με ἡσυχον, εἰσθε ἀνυπόφορος, ἀνέκραξεν ἡ βαρὼννη Πρεφόν. Τὰ λέτε ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ μὲ πειράζετε καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν πιστεύετε τίποτε ἀπ' αὐτά.

Καὶ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τῆς μαρκησίας, ἔκαμε ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν βαρὼνον καὶ τὸν Φίλιππον, οἵτινες ἐπέστρεφον.

Ἡ Κλαίρη εἶχε μείνει ὀπίσω, ἀκίνητος καὶ συλλογισμένη. Ἡ ἐν τῷ τόσῳ αὐστηρῷ βίῳ τῆς αἰφνιδίᾳ ἐμφάνισις τοῦ κυρίου Δερβλαῦ καὶ τῆς Ἀθηναίδος Μουλινὲ τὴν ἐτάραττε κατὰ παράξενον τρόπον. Ἀναθετραμμένη ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου κόσμου, πέραξ τοῦ ὁποίου ἡ αὐστηρὰ ὑπερῃφάνεια τῶν ἀριστοκρατικῶν του κατοίκων εἶχε χαράξει ἀνυπέρβατον μεσότοιχον, παρίστατο, μετὰ πικρᾶς ἐκπλήξεως εἰς τὸν ἐκδιασμὸν αὐτὸν τῆς ἀπομονώσεώς τῆς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ κ. Δερβλαῦ εἰσῆρχετο εἰς Μπωλιὲ τόσον εὐκόλως, καὶ ἐγένετο, ἐκ πρώτης ὀψεως, δεκτὸς ὡς ἴσος τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀρχαία οἰκία ἐγένετο χυδαιότερα καὶ τοῦ δρόμου. Ἀπεφάσισε νὰ ἀντενεργίσῃ ἐναντίον τῆς ὀλίγον χυδαίας εὐκολίας, μετὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ κάτοικοι συμπεριεφέροντο ὡς ξένοι, καὶ βλέπων αὐτοὺς μειδιῶντας καὶ εὐπροσηγόρους, ἔδωκεν εἰς τὸ πρόσωπόν της αὐστηράν καὶ παγετώδη ἐκφρασιν.

Ἐν τούτοις προεμάντευεν ἐν τῷ ὅτι ἐγένετο πέραξ τῆς κατὰ ἀνεξήγητον καὶ ἀπειλητικόν. Ἡ μακρὰ σιωπὴ τοῦ δουκὸς τὴν ἀνίσχυε πλειότερον, τοῦ ὅσον ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ. Καὶ ἡ βεβιασμένη στάσις τῶν περικυκλούντων αὐτὴν, μερικὰ ῥάκη φράσεων ἐν παρόδῳ ἀκουσθέντα, μερικὰ καταπαύσεις τῆς συνομιλίας, ὅταν ἐπλησίαζεν αἰφνιδίως, ὁ διπλασιασμός τῆς πρὸς αὐτὴν τρυφερότητος τῶν οἰκείων της, εἶχον ἐμπνεύ-

νει «Γλαυξ ἐν Ἀθήναις», ἀλλὰ μανθάνων περὶ τοῦ ὑποκειμένου δικαίως λίαν καὶ αὐτὸς ἐν Ἀθήναις ἂν ἐξεφώνει, μέγα τι καὶ ὑπερβολικὸν δὲν θὰ ἐξεφώνει, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Πολλοὶ παρῆλθον αἰῶνες, ἀφ' οὗ οἱ Ἕλληνες ἐλησμονήσαν τέλσον ὅτι οἱ πρόγονοι αὐτῶν, μετὰ τόλμης καὶ σοφίας εἰσέδσαν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐν γένει τῶν ἀγνώστων χωρῶν καὶ ὅ,τι τέως ἡ ἀνθρωπότης γνωρίζει, τὸ ὀφείλει εἰς τὸν τολμηρὸν, νοήμονα καὶ παρατηρητικὸν παπποῦν, τὸν Ἕλληνα.

Μετὰ χρόνους πολλοὺς ἀνέστη νέος καὶ ἐφάμιλλος αὐτῶν ἀπόγονος ὁ Ποταγός, ὃς ἴσῃ σοφίαν καὶ τόλμην, ἂν μὴ ψυχῆς ἡρεμίαν καὶ τέχνην ἔχων ἀνέλαβε τὸ μέγα καὶ βαρὺ ἔργον νὰ συνεχίσῃ τοῦ Ἡροδότου τὰς ἐκδρομὰς, τοῦ Στράβωνος καὶ Πτολεμαίου καὶ πολλῶν ἄλλων καὶ εἰσδύων εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν καὶ πολλὰ νέα νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ περιγράψῃ καὶ πολλὰ σφάλματα νὰ διορθώσῃ καὶ εἰς τὸν μεταπρατικὸν ἡμῶν βίον νὰ δώσῃ ζωὴν τινα καὶ ὥθησιν ἐπὶ ἀγῶνας καρτεροὺς χαλεποὺς καὶ ῥιψοκινδύνους.

Εὐκόλον βέβαια εἶναι καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν γράφοντα καὶ πρὸς σὲ τὸν ἀναγινώσκοντα νὰ μεταβῶμεν καὶ εἰς Ἀσίαν καὶ εἰς Ἀφρικὴν μετὰ λόγια, ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως, θὰ ἀποκατερετήσωμεν, σπάνιοι δὲ εἶναι καὶ μεμετρημένοι οἱ τολμῶντες τὴν ῥιψοκίνδυνον ἐπιχειρήσιν· διότι οἱ κίνδυνοι εἶναι καὶ πολλοὶ καὶ ποικίλοι· κίνδυνοι παρ' ἀνθρώπων, κίνδυνοι ἐκ θηρίων, κίνδυνοι ἐκ τοῦ κλίματος.

Ὁ περιηγητὴς ὅστις, ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας, πρέπει τέλσον νὰ λησμονήσῃ τὴν εὐπειθειαν, τὴν φιλοξενίαν καὶ τὴν ἡμερότητα τῶν ἡθῶν, νὰ ἐνδυσθῇ τὸν θώρακα πυκνὸν καὶ παχὺν καὶ νὰ λάβῃ ἀσπίδα καὶ δόρυ βαρὺ, διότι ἔχει νὰ πηλαίῃ κατὰ πολλῶν ὧν βέβαια ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ δὲν τίθεμεν τὸ φιλύποπτον καὶ ἀνεξίτητον

τῶν κατοίκων· ὀφείλει δι' ἐνὸς βλέμματος τὰ πάντα νὰ ἐπισκοπήσῃ καὶ δι' εὐφυΐας καὶ ἐτοιμότητος νὰ ἀπαλλάσσῃται τοῦ ἐκάστο-τε ἐπικρεμαζέμενου κινδύνου. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς εἶναι ἥκιστα περίεργοι, τὰ μάλιστα δὲ ὑποπτοὶ ἐτόλμησας νὰ ἐρωτήσῃς τι κινδυνεύεις νὰ ἐκλήφθῃς ξένος καὶ κακοποιῶς· παρέδῃς ἔθιμόν τι, εἰσαί ἄπιστος, κακοποιὸς καὶ ἀσεβής.

Ἀλλὰ μήπως τάχα μικρά τινα εἶναι ἡ ὑπερβάλλουσα ταιπωρία ἡ ἀνὰ τὰς χώρας ἐκείνας ὑπάρχουσα; διότι τὴν νύκτα ἔχεις νὰ ἀντιπαλαίσῃς πρὸν φοβερόν ψύχος ὃ σοὶ διατρύπῃ τὰ ὀστέα ὡς τρυπάνιον, τὴν ἡμέραν τὰς καυστικὰς ἀκτίνας τοῦ Ἡλίου, αἱ ὡς πεπυρακτωμένοι σίδηρος ἐπιπίπτουσι καὶ ἐπιπιέζουσι τὸν ἐγκέφαλον, περιβάλλουσαι διὰ σιδηρᾶς καὶ πεπυρακτωμένης στεφάνης. Σύντροφοι δὲ ἀχώριστοι εἶναι τὰ ἄγρια θηρία, τὰ ὅποια καρδοκοῦσι πότε νὰ σὲ καταδροχθίσωσι καὶ τὰ ἔντομα τὰ ὅποια σοὶ ἀπορροφῶσι τὸ αἷμα ἡρέμα καὶ ἀμειλίκτως. Οὐ παντὸς λοιπὸν, πλεῖν εἰς Κόρινθον· οὐ παντὸς λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἐνδοξὸς μὲν, ἀλλὰ ἐπισφαλὴς περιήγησις. Ἐπανακάμπτοντα σὲ περιβάλλει τὸ ψύχος τῆς ἀδιαφορίας, ταύτην δὲ τελοῦντα ὁ στέφανος τῆς ἐθελοθυσίας.

Εἰς λοιπὸν κατὰ τὸ εὐαγγέλιον ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ἐγένετο καὶ ὁ ἡμέτερος Παταγός, ὑπερεξακοντίσας μάλιστα τοὺς ἄλλους, διότι ἐνῶ ἐκείνοι ἢ περὶ τὴν Ἀφρικὴν, ἢ τὴν Ἀσίαν περιηγοῦνται, αὐτὸς ἄνευ προστασίας κυβερνητικῆς, ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου μέσου, ἂν μὴ τοῦ ἱεροῦ πόθου τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὃς ἐθέρμαινε τὴν καρδίαν του, ἀναμνηστικὴν τὸ παλαιὸν «αἰσχρὸν τε δεῖρόν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι» ἐπραξεν ἔργον μέγιστον διὰ τὴν τόλμην, σοφώτατον δὲ διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἐπιδραμὼν ἀνὰ τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν, ὅσον οὐδεὶς τέως ἐξέδραμε, πολλὰ παρατηρήσας καὶ μελετήσας καὶ διορθώσας καὶ ἐλθὼν ἵνα καταστήσῃ ἡμᾶς πάντας μετόχους ἀκόπως

σε εἰς τὴν καρδίαν τῆς κακᾶ προκισθήματα. Ὑπέφερε πολὺ διὰ τὴν ὑπερήφανον καὶ ἄδολον αὐτὴν φύσιν ἡ ἀμφιβολία ἦτο ἀνυπόφορος. Ἦτο ἴδιον τοῦ χαρακτῆρός της νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθείαν ἐναντίον τοῦ ἐμποδίου καὶ νὰ τὸ κυπήσῃ κατὰ μέτωπον. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν ἐτόλμησεν. Ὁ ἔρως τῆς τὴν ἔκαμνε δειλὴν. Ἐφοβεῖτο νὰ μάθῃ ὅτι ὁ δοῦξ τὴν ἐπρόδιδε. Καί, ἐντροπομένη δι' ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἡγάπα, φοβουμένη τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀτιμίαν του, ἀπέφυγε νὰ ἐρωτήσῃ καὶ ἐτήρησεν ὀδυνηρὰν σιωπὴν.

Ὁ Φίλιππος λοιπὸν τὴν εἶδε ἀπαθῆ καὶ ἀλαζονικὴν, δεχομένην τὴν δειλὴν ἔκφρασιν τῆς λατρείας του μὲ περιφρόνησιν, τὴν ὁποίαν πολὺ ὀλίγον προσεπάθει νὰ κρύψῃ καὶ προσέχουσα εἰς αὐτὸν ἀκριβῶς διὰ νὰ τοῦ δείξῃ, ὅτι ἡ παρουσία του τῇ ἀπήρσκει. Ἡ Σουσάνα, τεθορυβημένη, ματαίως προσπαθῆσασα νὰ ξεσφίγῃ τὸ συνεσπασμένον στόμα τῆς δεσποινίδος Μπωλιὲ μὲ γλυκείας τινὰς λέξεις, κατέφυγε πλησιον τοῦ Μπασελίνου, ὅστις τὴν ἐκάλυπτε μὲ τὴν πατρικὴν ἀφοσίωσίν του.

Αἱ χαριτωμέναι περιποιήσεις τοῦ μαρκησίου, προφανῶς ἐλκυσθέντος ἐκ τῆς ἀφελούς χάριτος τῆς νεαρᾶς κόρης, εὗρον τὴν Σουσάναν μελαγχολικὴν καὶ ἀποτεθαρρημένην.

Τὰ ὄνειροπολήματα τοῦ παιδίου ἐκείνου, τὰ τόσον ὠραῖα, τὰ τόσον μαγευτικὰ, ἐσθέσθησαν ἐν μιᾷ στιγμῇ. Εἶδε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ὑποστᾶσαν δεινὸν τραῦμα. Ἡ πρόωρος ἀνάπτυξις τῆς τῆς ἐδείξε ὅλην τὴν ἀπόστασιν τὴν

χωρίζουσαν τὸν Φίλιππον ἀπὸ τῆς ἀλαζόνος καὶ ἐπιβλητικῆς Κλαίρης. Ἠνόησε, ὅτι ἀπρόοπτον γεγονὸς, μόνον, ἔμπορῶσε νὰ συνενώσῃ τὰς δύο ἀνομοίους ταύτας ὑπάρξεις. Ἐν τούτοις δὲν ἀπηλπίσθη. Καὶ ἀφελῶς, μὲ τὴν ἐπίμονον ἐκείνην πίστιν τῶν παιδίων, ἀφῆκεν εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν τὸ ἔργον τοῦ ν' ἄρῃ ὅλας τὰς δυσκολίας.

Ἡ μαρκησία, προκατειλημμένη ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τοῦ Μπασελίνου, καταμαγευμένη ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ βαρῶνου, ὅστις εἶχε ὀριστικῶς καπαρώσει τὸν σιδηρουργὸν, καὶ ἀληθῶς ἐκπεπληγμένη διότι ὁ κύριος Δερβλάυ ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτὶ τῆς, τὸν παρεκάλεσε νὰ μείνῃ ἐστὶ τραπεζί. Κεραυνωθεῖσα ἀπὸ ἐν βλέμμα τῆς θυγατρὸς τῆς, ἠρώτησεν τὸν ἑαυτὸν τῆς ἐὰν δὲν ἀφῆθῃ πολὺ γρήγορα εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὰς συμπαθείας τῆς. Ἡ ἐρωτηθεῖσα συνειδησίς της δὲν τὴν ἐπέπληξεν εἰς τίποτε. Δὲν εἶδεν ἐν τῇ δυσαρρεσκείᾳ τῆς Κλαίρης ἡ κίφινδιαν ἀγριότητα. Ἄλλως τε ὁ κ. Δερβλάυ προσέφερε μόνος εἰς τὴν μαρκησίαν τὸ μέσον τῆς ταχείας κατευνάσεως τῆς ὁργῆς τῆς Κλαίρης. Ἡρνήθη μὲ λεπτὴν εὐγένειαν, δικαιολογούμενος ὅτι δὲν ἔμπορῶσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς τιμῆς, ἡ ὁποία τῷ ἐγένετο διότι εἶχε κατεπειγούσας ὑποθέσεις.

(ἀκολουθεῖ)